

A SZÍV IGAZSÁGA

A régi időkben viszály támadt a száj, a szem, a fül, az orr, a szív, a kéz és a láb között afelől, melyikük előbbre való rangban a másiknál. Nem volt a veszekedésnek se vége, se hossza.

– Én vagyok előbbre való – szólt a szem –, hiszen mindent előbb veszek észre, mint ti.

– Nem! – ellenkezett a fül. – Én vagyok a legelső, mert én hallok meg mindent legelőbb.

Az orr közbevágot:

– Tévedsz, barátom! Csak én lehetek az első, mert én érzem meg legelőbb mindennek a szagát.

– Ó, dehogy, dehogy! Én fontosabb vagyok nálatok – vélte a száj –, hiszen én eszek meg mindent.

Erre már a kéz is beleavatkozott a vitába:

– Tévedtek, kedves barátaim. Az első én vagyok! Hát vajon nem én fogom meg mindegyikőtök előtt a dolgokat?

– Nincs igazad kedves kéz, barátom – szólt közbe most a láb –, én vagyok az első köztetek, hiszen én járok, én megyek el mindig mindenhova, ahová éppen kell, megyek-megyek, és bizony bele is fáradok a sok járkálásba.

A szív csendben maradt, nyugodtan ült a mellkasfészekben és hallgatott. Kíváncsian hallgatta a vitát, mi mindent össze nem hordanak, vajon mi lesz az eredménye? Azok hatan egész nap veszekedtek, egyikük sem akart a másiknak engedni. Kilenc nap, kilenc éjjel tartott a vita. Mindegyik azt remélte, majd csak belefárad a másik. De mivel mindegyik ostoba volt, csak a magáét hajtogatta egyre. Végül, mivel a lármás vita csak nem akart lecsendesedni, a szív megelégtelt. Így szólt:

– Szem, orr, fül, száj és kéz, a lábat egyelőre kihagyom, hallgassatok csak ide. Megmondom nektek az igazat. Ostobaságot beszéltek, én vagyok az első köztetek, és utánam a láb következik. Én vagyok az első, mert nélkülem semmire sem volnátok képesek. Ha a szív megáll, nem lát a szem, nem szagol az orr, nem hall a fül, nem ehethet a száj, nem foghat a kéz sem. Ha én megmozdulok, követ engem a láb, azután a kéz, azután te, száj. Te, szem, csak látni tudsz, semmi egyebet, te, fül, csak hallani, te, orr, csak szagolni és te, száj, csak enni. Ha én nem dolgozom, nem mozdul a láb, a kéz sem foghat semmit, és akkor te, száj, nem kapsz enni semmit. Csak ha én dobogok, csak akkor mozdulhat a láb, és csak ha a kéz már megfogott valami ehető, csak akkor ehetsz te, száj. Ezért vagyok én az első közöttetek. Én kezdem, s csak azután következhet a ti napi munkátok. Megértettétek? Annyit vitatkoztatok, veszekedtetek itt az elsőségről, hogy nem állhattam meg, meg kellett mondanom nektek az igazságot.